

11. Sluipspel

Amadu wist best waar zijn broertjes zich hadden verstopt. John had zich verscholen onder het bed van mam en pap, Mike zat in het bezemhok. Ze gebruikten altijd dezelfde plekjes bij het sluipspel. Dat was een van hun lievelingsspelletjes. Het was niet veel meer dan verstoppertje eigenlijk. Maar ‘sluipspel’ klonk veel avontuurlijker dan ‘verstoppertje.’

Amadu schoof de deur open van de slaapkamer van zijn ouders. Er brandde geen licht. Hij ging op handen en voeten zitten en kroop traag de kamer binnen. Hij kwam bij het bed. ‘Zou er hier iemand zijn?’ fluisterde hij, net luid genoeg opdat John hem kon horen. Amadu gluurde onder het bed en keek recht in het gezicht van John, die zijn mond wagenwijd open hield maar een lach toch kon onderdrukken. Zijn sneeuw-witte tanden zorgden voor een leuk contrast in het donker.

‘Hier is niemand,’ sakkerde Amadu met gespeelde ontgoocheling. ‘Ik moet ergens anders zoeken.’ Hij stond op en liep de kamer uit. Achter zich hoorde hij John ingehouden grinniken.

Amadu was nu bij het bezemhok. De deur stond open. Zoals altijd, want Mike was geen held. In zijn verstoppertje liet hij steeds het licht aan. Amadu zag hem meteen, half weggekropen achter twee bezems. Over zijn hoofd had hij een dweil gelegd, maar zijn ogen waren niet bedekt.

‘Gevonden,’ riep Amadu.

Mike duwde de bezems tegen de muur. ‘Nog een keer?’ vroeg hij smekend. ‘Ik heb vandaag nog geen enkel spelletje gewonnen.’

‘Morgen misschien,’ antwoordde Amadu. Vijf sluipspelletjes, dat was genoeg.

Mike droop ontgoocheld af.

Amadu ging terug naar de kamer van zijn ouders en deed het licht aan. ‘John, we stoppen ermee,’ zei hij meteen.

John kwam onder het bed vandaan. ‘Weer gewonnen,’ constateerde hij blij en hij stormde de trap af, klaar om Mike te plagen.

Morgen laat ik Mike winnen, nam Amadu zich voor. Hij wilde naar zijn kamer. Als hij met sluipspel bezig was, spookte de coach niet door zijn hoofd, maar nu was hij daar weer.

Al zeker een halfuur lag Amadu op zijn bed. Waarom kreeg hij geen kans van de coach? Zijn techniek was prima, fysiek stond hij sterk en hij had zeker genoeg spelinzicht. ‘Ik word nog gek van al dat gepieker,’ zei hij bij zichzelf. Hij probeerde zijn gedachten te verzetten. Hij dacht aan Bart en Lynn. Wat voerden ze in het schild? Hun plannetje leek heel leuk, want soms begonnen ze zonder enige aanleiding te lachen, zelfs zomaar in de klas. Alles is top secret, had Lynn een paar keer gezegd.

Ze loste geen woord, maar Bart kreeg het elke dag moei-

lijker om het geheim te bewaren. 'Nog even geduld,' had hij Amadu toevertrouwd. 'Wacht tot de volgende wedstrijd. Dan gebeurt het.'

